

Izbaja vsak četrtek
in velja s poštno
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrť leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
spravnljtvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobajo se v tiskarni in pri gospodu Novak-u na velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo do srede opoldne.

Štev. 11.

V Mariboru, dne 12. marca 1903.

Tečaj XXXVII.

Slovinci!

Občni zbor „Slovenskega društva“, ki sme raztezati svoj delokrog na celi Spodnji Štajer, Vam daje priložnost, da izrečete svoje mnenje o Vašem zasramovanju po mariborskem časniku tistih ljudij, ki od Vas živijo, t. j. nemških trgovcev, obrtnikov in uradnikov! Vdeležite se v obilnem številu občnega zbora, ki se vrši v nedeljo, dne 15. sušca 1903 ob 3. uri popol. v Narodnem domu v Mariboru!

Psovati ne nehajo!

Mariborsko glasilo nemških uradnikov, trgovcev in obrtnikov, »Marburger Zeitung«, besni zaradi tega, ker smo slovenskemu ljudstvu naznanili, da ga psuje ta list pred celo javnostjo kot ljudstvo ljudožrcev, morilcev in roparjev, in ker smo v zadnji številki ob robih prinesli pozive: »Slovinci! List mariborskih uradnikov, trgovcev in obrtnikov vas je imenoval ljudstvo morilcev! Slovinci! List nemških uradnikov, trgovcev in obrtnikov vas psuje, vas blati pred celim svetom! Slovenska politična društva, razložite ljudstvu žaljenja nasprotnikov! Voditelji štajerskih Slovencev, kje ste? Branite narod!« Pred Nemci se list ni sramoval opsovati na najgrši način

spodnještajersko slovensko ljudstvo! Misli je, dobro, če izvajajo Nemci posledice iz teh poročil in se ogibajo premoženju in življenju nevarnega slovenskega ljudstva. Saj je glavna nakana prenapetih nemških listov, delati na to, da se uniči slovensko ljudstvo in se tem preje sezida nemški most do Adrije. Zato blatijo slovensko ime in skušajo s tem slovenskemu ljudstvu škodovati tudi v gospodarskem oziru. Zdaj pa, ko smo mi razglasili nesramna nemška žaljenja tudi slovenskemu ljudstvu, sedaj prešinja Nemce strah, in ves svoj rumeni žolč izlivajo na naš list! In zakaj jih prešinja strah? Boje se, da bi se Slovinci tudi začeli ogibati Nemcev, iz katerih vrst prihajajo taka huda žaljenja!

Nemški listi mislijo, da bomo sedaj mi utihnili, ker so nam pokazali svojo jezo. Toda motijo se! Mi bomo nadalje natanko obveščali spodnještajerske Slovence, kako se jim neprenehoma jemlje njih dobro in pošteno ime! Naj postane jasno, kako nas voditelji Nemcev sovražijo, kako nam povsodi hočejo škodovati! V naslednjem prinašamo najnovejša žaljenja, ki so se izvršila v nemških listih nasproti Slovincem.

1. »Marburger Zeitung« z dne 7. marca poroča, da je v neki tukajšnji prodajalni za steklenino ženska oseba ukradla majoliko. Nemški list hudobno pristavlja, da je govorila slovenski, češ, tatica je bila zopet Slovenka. Kdor ne pozna Slovencev, mora počasi, ako vedno čita taka poročila, začeti misliti, da smo Slovinci sami tatovi. A tudi nemški čitatelji, ki nas sicer poznajo, dobivajo polagoma nezaupanje do nas!

2. »Marburger Zeitung« z dne 10. t. m. poroča o porotnih obravnavah pred mariborskim okrož. sodiščem in sicer o obravnavi proti obtoženki Mariji Misji in Frančiški Krajnc, ki sta bili obedve obtoženi radi detomora, in proti Janezu Šegula, obtoženemu radi težke telesne poškodbe. Hudodelstvo je hudodelstvo, in vsak pošten človek je obsoja. A kazati na hudodelnike ter rekati: glejte, ti spadajo k temu in k temu narodu! to je brezobrazno lopovstvo! In tako stori imenovani nemški list, kajti svojemu poročilu o imenovanih treh obravnavah pristavlja: »Šegula in obe imenovani detomorilki so se zagovarjali le slovenski!« Ravnanje tega lista je tembolj predrzno, ker je glasilo nemških mariborskih trgovcev, obrtnikov in uradnikov, ki živijo skoro izključno le od Slovencev!

3. V Ljutomeru se je osnovalo sokolsko društvo. Da se Nemci zboje vsakega novega slovenskega društva, nam je umljivo, in zato bi jih razumeli, ako bi pisali proti takim društvom. Toda tudi tako pisanje mora ostati v mejah dostojnosti in se pri tem ne sme žaliti celi slovenski narod, posebno pa še ne s pripovedovanjem lažljivih dogodkov. A kako piše graški nemški list »Tagespost« proti ljutomerskemu Sokolu? Obrekuje vse slovensko sokolstvo in pravi, da se je sokolski duh pokazal pri nastopu celjskega Sokola ob Slomšekovi slavnosti pred par leti v Ljutomeru. O tem nastopu poroča: »... nesramno so žalili (celjski Sokoli) pravo gostoljubja nemškega trga ljutomerskega, kamor so pridrevli kot tolpa divjih Hunov!«

Listek.

Ivan Skuhala

kn.-šk. duh. svetovalec, dekan in župnik v Ljutomeru.

Črtice iz prijateljskega peresa.

(Dalje.)

Sv. misijon v Ljutomeru.

Ko so si bili pokojni gospod dekan Skuhala župnijsko cerkev tako lepo pomladili, da so ž njo imeli veliko veselje, sedaj so jeli misliti še na duhovno ponovljenje svoje drage črede. Zaposlili so si pred vsem pri preč. kn. šk. ordinarijatu v Mariboru dovoljenja in potrebnih predpravil za obhajanje sv. misijona, kakoršnega že ni bilo v Ljutomeru od časa pokojnega g. župnika Šrola. Na-to so si naprosili č.č. gospodov misijonarjev iz družbe Jezusove iz Ljubljane. Vse je bilo lepo priskrbljeno. Ko pa naznanijo sv. misijon politični gosposki, jim ta odpiše, da zdaj ne more biti, češ da razsaja med otroci nalezljiva bolezen. Ta odgovor spravil je vedno krotkega gospoda dekana na noge. Napisali so priziv v Gradec, češ, da nobena šola ni zaprta, da tudi za nalezljivimi boleznimi ni umrl ne eden otrok ne, da se sploh ne ve za nalezljive bolezni. In res, v Gradcu so uslišali pritožbo rajnega gospoda dekana in so dovolili sv. misijon ob določenem času.

Le šolarji se ga skupno niso smeli vdeleževati in pa nekš mož, ki se ga je po nepotrebnem močno bal.

Šesto nedeljo po veliki noči, dne 11. maja 1902 se je začel sv. misijon in binkoštni ponedeljek se je prav slovesno sklenil. Vdeležba je bila vseskozi velikanska. Ni dvomiti, da je tudi mnogo dobrega duhovnega sadu obrodil. Binkoštni ponedeljek na večer sta pa začela č.č. gg. misijonarja iz družbe Jezusove: o. Jakob Verhovec in o. Janez Kunstelj, razlagati večne resnice tudi v nemškem jeziku. Ljutomeržani, ki razumejo nemški, so se teh pridig prav skrbno udeleževali. Tako so pokojni gospod dekan pokazali, da so jim vsi župljani jednako pri srcu, ali že govorijo slovenski, ali pa nemški: da le Bogu lepo služijo.

Zadnja pot na Češko.

Kmalu po dokončanem svetem misijonu so se pokojni gospod dekan Skuhala zopet podali v Marijine Lazne na Češko. Vrnili so se — navidez — pokrepčani. Obiskali so vse župnije svojega obsežnega dekanata, da so opravili poskušnje iz krščanskega nauka in da so pregledali cerkve in njihovo imetje. Vdeležili so se dne 10. avgusta 1902 še zlate sv. maše našega preč. g. stolnega prošta, monsinjora Lavrencija Herga v Središču, kjer smo se razveselili, ko smo jih

zagledali v svoji sredini. Bilo je upati, da še toliko ozdravijo od svoje bolezni, da bodo vsaj par let še mogli delovati v vinogradu Gospodovem. Ob novem letu so pisali svojemu prijatelju, da se tako dobro počutijo, da jim to leto ne bo treba več hoditi v češke toplice. Kdo bi si bil mislil, da res ne bodo več mogli tje gori priti. Odkar jim je preč. kn.-šk. ordinarijat, v porazumljenju s ces. vlado, bil dal tretjega gospoda kapelana, gospodu dekanu ni bilo več treba pridigovati, a bili so k temu vedno pripravljeni. Kajpada jim pridni gg. kapelani niso pustili več na leco zahajati, ker niso bili v stanu prebrati berila in sv. evangelija, da ne bi bili na leci — zaspali, ker zaspanec jih je hudo motil, koderkoli so hodili, karkoli so počeli. Bil je to nasledek njihove srčne hibe, ki jih je že parkrat bila spravila blizu groba, a jim zopet za nekaj časa prizanesla.

Gospoda dekana zadnji dnevi.

Ker se dela nikoli niso izogibali, ni čuda, da so poleg svojih stanovskih dolžnosti si dali še marsikateri drugi posel naložiti. Tako so n. pr. že več let opravljali službo blagajnika pri krajnem šolskem svetu, so bili ud okrajnega šolskega sveta, predsednik »Čitalnici« in ud pri raznih odborih.

Kakor so radi zahajali v družbo duhovnikov, tako jih je veselilo, če so ti radi k

Današnji list ima „Naš Dom“ kot prilogo!

Nemški listi storijo vse, da bi veljali Slovenci pred svetom kot surov, divji narod!

4. Dne 5. t. m. je bila, kakor znano, občinska volitev v Vojniku, pri kateri so se zmagali Nemci. »Grazer Tagblatt« poroča o teh volitvah. Ker pa ne zna nič nečastnega povedati o slovenskih volilcih, zatekel se je k laži in obrekevanju. Piše namreč: »... govorica je razširjena, da so Slovenci skušali nemške volilce z denarjem podkupiti!!« Ker se ne da nič dokazati, se nemški poštenjakovi poslužuje »govorice«. Slovensko ljudstvo pa je vendar zopet obdolženo nečastnega dejanja!

Nemški listi so nas začeli torej načrtoma obrekovati. Tega Slovenci ne smemo dopustiti! Zakaj bi si dali jemati dobro in pošteno ime od ljudi, ki živijo od nas na naši slovenski zemlji. »Slovensko društvo« v Mariboru bo v nedeljo prvo govorilo, kako se nam je braniti pred nesramnimi nemškimi napadi. Prepričani smo, da bodo besede tega društva našle odmev po celi slovenski domovini!

Državni zbor.

Dunaj, 9. marca 1903.

Mučanje vojakov.

Praden se je začela razprava o državnem proračunu za leto 1903, so pokazali socijalni demokrati, da se to brez njihovega dovoljenja ne sme vršiti. Vložili so nujni predlog, v katerem so se pritoževali radi groznih — resničnih, ali namišljenih — muk, katerim so baje podvrženi vojaki 10. vojnega kora. Osobito generala Galgozy-a so dolžili teh hudodelstev. Stvar je pa skoraj gotovo čisto drugačna. Ta general ni prijatelj židom; za tega voljo ne kupuje za vojno potrebnih stvari pri judovskih špekulantih, ampak kolikor le mogoče naravnost pri proizvajalcih. Ker so pa socijalni demokrati zavezniki Judov, so ravno oni (mokrači) — njim na čelu Dazinsky — se z vso silo zagnali v imenovanega generala. Domobrambovski minister Welsersheimb je kaj lahko branil obdolženega generala. Predlog mokračev: naj se začne preiskava proti generalu Galgozy-ju, se je v četrtek 5. marca z vsemi glasovi proti 15 odklonil. Toda mokračji so zabranili, da se ni mogla pričeti proračunska razprava. Sodi se pa, da se bo vendar pričela v četrtek 10. marca.

Slovani v Primorju.

Slovenski list, izhajajoč v Trstu »Edinost«, je prinesel novico, da sta avstrijska in laška vlada sklenili t a j n o pogodbo, vsled

katere se je zavezala avstrijska vlada, da ne bo podpirala avstrijskih Slovanov, ker bi to bilo na škodo primorskim Lahom. Celemu svetu je znano, da avstrijski Lahi skilijo v Italijo. Razširjena je po vsem Primorskem laška družba: »iridenta« po imenu, katera pripravlja avstrijske Lahe na priklop k laškemu kraljestvu. Poslanca Bianchini (Hrvat iz Dalmacije) in Spinčić (Hrvat iz Istre), sta vprašala ministerskega predsednika dr. Körberja, ali je res Avstrija sklenila z Laško zgoraj omenjeno pogodbo? Dr. Körber je kmalu odgovoril in odločno tajil tako pogodbo. Nato je predlagal Bianchini, naj se začne obravnava o odgovoru ministra dr. Körberja. Poslanska zbornica pa je odklonila ta predlog. Zdaj zakliče Spinčić: »Dobro; bomo pa vložili nujni predlog.« Ministerski predsednik se je zbal nujnega predloga ter poklical k sebi imenovana poslanca Bianchinija in Spinčića in njima prigovarjal, naj odnehata od svojega nujnega predloga, ker bi stem zabranila, da se proračunska obravnava ne bi mogla še tako kmalu pričeti. Obljubil njima je, da hoče priskrbeti, da prideta pri prvem čitanju državnega proračuna k besedi, kjer lahko potožita svoje težnje. Vdala sta se Körberju; nujni predlog je izostal. Pokazala se je zopet pri tej priložnosti slovanska prijenljivost.

Sprememba opravnega reda v poslanski zbornici.

Odsek, ki se peča s premembo opravnega reda, je izvolil pododsek, kateri naj nasvetuje, kako se ima opravljeni red spremeniti. Zvedelo se je, da predlaga pododsek sledeče spremembe: 1. Dozdaj so bili odseki poslanske zbornice sklepni, če je bila navzoča nadpolovica članov. Od zdaj za naprej bi pa k sklepčnosti zadostovala ena tretjina odsekovih članov. Do zdaj se je prav mnogokrat prigodilo, da odseki niso bili sklepni, ker ni došla niti polovica članov k seji. 2. Prvo čitanje vladnih predlogov in sklepov gospodske zbornice se vrši samo takrat, če to sklene poslanska zbornica po dvetretjinski večini glasov. Če pri samostalnih predlogih isto zahteva predlagatelj, tudi izostane prvo čitanje. 3. Pri nujnih predlogih sme govoriti samo predlagatelj. Če potem dvetretjinska večina glasov odloči za nujnost, se vrši nadaljna obravnava. 4. Glasovanje po imenih odpade v mnogih slučajih. 5. Če zahteva 50 poslancev, se morajo interpelacije tekom seje prečitati. 6. Tisti, na katerega je obrnjena interpelacija, mora na njo odgovoriti v šestih tednih, ali pa povedati vzrok, zakaj tega ne stori. Do zdaj se je smelo zahtevati, da se je začel razgovor o odgovoru na interpelacijo,

to bo odpadlo v prihodnje. Zbornica sklene samo, se-li vzame odgovor na znanje ali ne.

Slatina in Šmarje.

Poljedelski minister baron Giovanelli je odgovoril na interpelacijo poslanca Ploja in tovarišev o posojilih za vinograde, vničene po trtni uši, sledeče:

V seji visoke zbornice dne 9. aprila 1902 so interpelirali gg. poslanci dr. Ploj in tovariši, zakaj se niso takoj izplačala brezobrestna državna in deželna posojila in se izvršile druge od mene odrejene odgovornosti v okrajih Slatina in Šmarje. Dovoljujem si na to sledeče odgovoriti: Že v poletju l. 1901, torej pred interpelacijo, sem dovolil predlog, katerega je stavilo namestništvo v Gradcu v sporazumljenju z dežel. odborom, da se takoj po vložitvi prošnje izplačajo dotične podpore, ker priznavam, kako velik pomen ima nagla od pomoč s takojšnjim izplačanjem posojil za vinograde, vničene po trtni uši.

Od l. 1902 se je določil še zgodnejši obrok za vlaganje vsakoletnih pršenj, kakor tudi za posvetovanje pri namestništvu in dežel. odboru ter za vlaganje istih na poljedelsko ministrstvo. Nadalje se naj vinariskim inštruktorjem naroči, v prihodnje ubožnim posestnikom prošnje izdelovati; tudi se je določilo, da se v prihodnjem zemljišče z ozirom na sposobnost za vsajanje vinske trte pregleda po nadzornikih in sicer pred dovoljenjem posojila, torej med proučevanjem prošnje.

Pri tej priložnosti se tudi lahko pregleda že pričetno rigolanje ali novo nasajanje ter se nadaljno nadzorovanje zemljišče lahko opusti, ker imajo nadzorniki itak mnogo opravila. Sicer se boče tudi za naprej z ozirom na varstvo upnika, namreč države in dežele, šele tedaj prva polovica posojila izplačala, ko se isto vknjiži. — Medtem ko je bilo dozdaj izplačevanje prve polovice posojila odvisno od tega, da je nadzornik izgotovil prej certifikat, na podlagi katerega je potrjil, da se je z lastnimi očmi prepričal o spojitelnosti pogojev za izplačanje posojilnega deleža, namreč, da se je na zemljišču rigolilo ali deloma posadilo — ima nov način to prednost pred prejšnjim, da se izplača prva polovica posojila takoj po dovoljenju istega, ker se je odločilno pregledovanje zemljišča že vršilo med proučevanjem prošnje ter zopetno ni potrebno.

Ravno izgotavljanje certifikatov, ki je še bilo v l. 1901 v navadi, je krivo, da se je l. 1901 izplačevanje posojil nekaterim posestnikom vinogradov v okrajih Slatina in Šmarje tako zavleklo in kar ne samo gg. interpelantje, ampak tudi jaz obžalujem. Tamošnji nadzornik, vinorejski inštruktor Kušec, je zbolel, predno je pregledal dotične vinograde ter mogel izgotoviti certifikate. Ker pa ni svoje obolelosti naznanil, niso mogli odločiti čimtelji takoj drugega nadzornika s preiskovanjem ter izgotavljanjem certifikatov pooblastiti. Na ta način se je moglo to šele v februarju l. 1902 zgoditi ter so došli dotični certifikati šele 21. marca oziroma 4. aprila 1902 na okrajna glavarstva v Celju in Ptuj.

Na podlagi teh mojih izvajanj je pričakovati, da se boče v prihodnje popolnoma ugodilo željam gospodov interpelantov.

Dopisi.

Maribor. (Papeževa slavnost v bogoslovju.) Krasen večer so nam priredili v nedeljo gospodje bogoslovci. Lahko rečemo, da že dolgo nismo pri kaki veselici

Priprave za pogreb.

Vsi skupaj smo odprli železno blegajno, da smo iz nje vzdignili pokojnikovo oporoko. Ker v njej ni bilo posebnih naročil zastran pogreba, smo določili, da se v okrašen leseni krsti pokoplje truplo na domačem pokopališču, poleg velikega križa, kjer že več č. gg. duhovnikov počiva.

Čas pogreba se je nastavljal na petek, dne 20. febr. ob pol 10. uri predpoldne. Medtem se je položilo truplo v župnijski pisarni, tik smrtne sobe, »na pravdo« ali na mrtvaški oder.

Ko je bil stari cerkvenik obzvonil dan, zapel je turobno veliki zvon, ki je nesel žalostno naznanilo po široki župniji ljutomerski, da so toliko ljubljani in globoko omilovani gospod dekan Skuhala preminoli. Ob 5. uri pa je pisec teh vrstic pristopil k velikemu altarju osirotele župnijske cerkve in je prvi opravil nekrvavo daritev nove zaveze za dušni mir svojega drugega prijatelja.

Od vseh stranij so ljudje vrelj trumoma v župnišče, pokojnega gospoda dekana škropit in »križat« — pa molit za njih dušni mir in pokoj. Pretresljiv jok se je razlegel ves dragi dan. Gospod vodja c. kr. okraj. glavarstva, pl. Rainer, ki je za časa bolezni po trikrat na dan poslal prašat po stanju gospoda dekana, bil je prvi, ki je pismeno naznanil svoje globoko sožalje radi smrti njegove.

njim prihajali. Tudi med svoje župljane so radi hodili in se z njimi veselili pri njihovih poštenih veselicah. Še v četrtek, dne 12. febr. so bili na poštenu kmečki gostiji, ne da bi bili tam jedli in pili, samo le, da so svoje predrage jim svate počastili in razveselili.

V soboto, dne 14. febr. jih je bolezen hujše napadla; a ker so je bili navajeni, niso mnogo nanjo porajali. V nedeljo je postala pa tako huda, da niso več mogli v cerkev iti. V ponedeljek jim je bilo malo odleglo, a v torek napovedovala se je že nemila smrt. Domači zdravnik, gosp. dr. Chloupek, pokliče prvega, pokliče drugega gospoda tovariša. Vsi so spoznali stanje kot jako opasno, a upali so, da krepka narava premaga še te napade, kakor jih je že toliko odbila. Umni zdravniki so poskusili vse, kar so vedeli in znali; vse je ostalo brez uspeha. Zato jim nismo dalje pridržavali sv. zakramentov za umirajoče. Pred vsprejemom sv. popotnice so še na glas molili za svojim zvestim prijateljem pripravljalne molitve in so razločno povedali, da nimajo nobenega sovraštva do nikogar in bi vsakega radi prosili za odpuščanje, če bi vedeli, da so koga kedaj razžalili. Šele na to, ko so presladko ime: Jezus izgovorili, so prejeli sv. papežev blagoslov za sv. odpustke v zadnji uri. Vse to se je vršilo v torek večer v pričo treh častitih mašnikov, blizu vseh

njihovih poslov in več prebivalcev trga Ljutomerskega. Na to so do polnoči prav mirno spali. Če jih je kdo kaj vprašal — kar se je moralo glasno zgoditi, ker kri, ki jim je silila v mozgane, jim je bila večinoma vzela posluš — so le s kratkimi besedami odgovorili, pa takoj zopet zaspali. Na vprašanje, če jih kaj boli, odgovarjali so vedno: nič!

Smrt gospoda dekana.

Tako je nepočila sreda, dne 18. februar. Moči so gospodu dekanu očitno ginile. Blagi g. dr. Chloupek se enkrat brizgne življenskega toka (eterje) oslabelemu srcu na pomoč, a bilo je vse zaman. Začel se je smrtni boj (agonia). Zbrali smo se vsi prebivalci obširnega župnišča okoli smrtne postelje in smo opravljali cerkvene in zasebne molitve za umirajočega. Še enkrat odprejo gospod dekan že dolgo zatisnjene oči — pogledajo mrtvaško svečo in nas okoli stoječe in klečeče, oči zopet mirno zatisnejo in zaspijo v Gospodu.

Grozen jok se je oglasil po vsej hiši, ko je gospod zdravnik naznanil, da je blago srce nehalo za ta svet biti. Opravile so se iz obrednika prve molitve za rajnega gospoda dekana, potem pa smo stopili v posvet zastran dostojnega njihovega pogreba.

s takim zanimanjem sledili vsaki točki, kakor v nedeljo zvečer. Ta večer so pokazali bogoslovci, da ljubijo znanost in umetnost. Da bi dejanski pokazali, kako ljubijo sv. Očeta, priredili so za njihov zvanredni jubilej slavnost, na katero so lahko ponosni in katera nam ostane vsem v dolgotrajnem, prijetnem spominu.

Slavnostna dvorana je bila z venci kar prepletena, skoro smo pozabili, da smo še v zimi, toliko je bilo tu cvetja in zelenja. Visoko nad odrom smo čitali v žarečih črkah: »Sprejmi čestitke vernikov, Leon XIII., petkrat pet let papež!«

Slavnost so počastili s svojo navzočnostjo premil. knez in škof, vsi preč. kanoniki ter mnogo duhovščine iz mesta in okolice. Na vsoporedu so bile štiri pevske točke in trije govori. V prvi pesmi smo občudovali prekrasen tenor-solo. Mlademu pevcu čestitamo! Njegov glas je kakor glas slavčka. Izvanredna čistost glasu se družijo z mehko milobo. Druga pevska točka je bila pa nekaj velikanskega: 90. psalm, uglasben za moški zbor s spremljanjem klavirja in harmonija. Kako veličastni akordi, kako umetna kompozicija! Kako se človeku topi srce, ko poslušata ta veličasten spev, v katerem se blagruje tisti, ki biva pod varstvom Najvišjega. Moški zbor je imel sila težko nalogo, a izvršil jo je častno. Ravno tako nas je navdušila tretja pesem: »Tu es Petrus« in četrta: »Himna Leonu«. Ko bi se šlo za prvenstvo, ne vem, kateri bi prisodili prvo mesto!

In kaj še le govori! To so vam bili navdušeni govorniki, da ne dobite kmalu takih. Prvi je imel latinski govor, govoril pa je gladko, s povdarkom in s popolnoma naravnimi kretnjami, kakor bi bil rojen Latinec. Slavil je Leona kot gojitelja in ljubitelja znanosti in umetnosti, saj je že kot 12leten deček zlagal ode v Horacijevem slogu. Drugi govornik je proslavljal Leona kot socialnega papeža. Kako vnet je Leon za odpravo socialnega zla, to razvidimo najbolj iz njegovih okrožnic; radi teh je zaslovel celo pri nasprotnikih. Tretji govornik pa nam je pripovedoval z navdušenimi besedami, kako veliko je Leonu na tem, da zavlada pravi krščanski duh po šolah, posebno na visokih šolah. Kajti čegar je mladina, tega je prihodnost.

Slišali smo marsikaj novega, mnogo zanimivega, vse to pa kaže, da so se gospodje bogoslovci na veselico dobro pripravili in da so najlepše izbrali in nam podali kot prijetno duhteč sopek.

Vsa čast pa gre tudi gospodoma Fr. Spindlerju in R. Wagnerju, ker sta tako spretno spremljala pevce na harmoniju, ozir. na klavirju, ter gospodoma A. Kocbeku in I. Markošeku, ki sta kot izvežbana pevca pevski zbor pomnožila.

Po dokončanem vsoporedu so prem. knez in škof izrazili veselje in zadovoljnost nad dobro vspelo veselico. Izrekli so celo željo, naj bi se vsa ta veselica popisala in izdala v posebni knjižici. Kajti ta veselica bo zmiraj zavzemala častno mesto v zgodovini mariborskega bogoslovja, saj priča o delavnosti in idealnem navdušenju za vse lepo in dobro, to pa je ob enem najlepša čestitka za sv. Očeta. Nadalje so premilost. knez spodbujali bogoslovce, naj posnemajo Leona XIII. kot vzor-bogoslovca. In v dokaz svoje brezmejne naklonjenosti so podali vsem navzočim višjepastirski blagoslov.

Z blagoslovom se je končala ta jubilejna slavnost, katera zavzema — po besedah prevzvišenega nadpastirja — drugo mesto med vsemi slavnostmi, ki so se letos priredile v naši škofiji na čast Leonu XIII. Na prvem mestu pa ostane prekrasna slavnost v mariborski stolnici dne 3. marca.

To je bil torej dan veselja za bogoslovce, bil pa je tudi dan veselja za vse goste.

Iz Dramelj pri Celju. (Raznoterosti.) Kdor zahteva, prejme, če tudi ne hitro, vendar enkrat. Tako se je tudi nam Dramelčanom zgodilo, ko smo že več let zahtevali in moledevali za dvojezični poštni pečat. Kaj lepo se vidi zraven Trennenberg tudi domače Dramlje. No, če tukaj ni sploh nobenega Nemca, čemu bi bil se poštni pečat nemški? Hvala vsem tistim, ki so kaj storili za ta važen napredek naše občine! Kakor je razvidno, Dramlje napredujejo v vseh rečeh. Letos se bo tudi zidala nova šola 4. razrednica, se že pridno vozi gradivo skupaj od vseh strani, samo eno nas straši, da se bo v sredi dela moralo prenehati. Zakaj, bo kdo vprašal? Zato, ker je naša cesta od državne ceste do poštnega urada tako slaba, da bo enkrat voz s konji vred v blatu obtičal. Potem se bo pa moralo z vsem nehati! Za to smo že tudi na merodajnih krajih prosili, naj se ta košček ceste prevzame v okrajno cesto. Obljubilo se je, in je neki že tudi sprejeto, a ne izvede se nič! Kje vendar tiči pravi vzrok? —

Marijina družba, ki je imela skrajna veliko sovražnikov, sedaj prav lepo vspeva; čez 200 deklet in 80 mladeničev je vpisanih; to je že veliko za našo ne veliko župnijo. Letošnji predpust je iz Marijine družbe stopilo v zakonski stan 5 deklet, katere so večinoma vse družbenice spremile k poroki, in prav ginljivo vzele slovo od svojih sester! Ko je pust vzel slovo z vsemi svojimi veseliciami in burkami ter nastopil resni postni čas, doletela je nova žalost naše Marijine otroke. Dne 28. svečana je umrla iz Marijine družbe pridna deklica, Franca Smodej iz Dramelj, stara 17 let. Tukaj so zopet pokazali Marijini otroci svojo ljubezen do svoje sestre. V obilnem številu so se zbrali, da ji skazejo zadnjo čast in jo spremijo k pogrebu. Pogreb so vodili naš č. g. kaplan Anton Novak in služili peto črno sv. mašo, med katero so naši pevci pokazali svojo veliko spretnost in marljivost. Po maši se je pomikal sprevod na pokopališče, nosile so krsto ovenčane družnice, a tudi nad 30 drugih deklet je bilo v belo oblečenih. Drugega ljudstva je bilo pa brez števila; govorilo se je, da lepšega pogreba še ni videlo Dramlje!

Iz Polzele v Savinjski dolini. Pred kakim tednom smo imeli pri nas občinske volitve. Mirno in brez hrupa, kakor se spodobi možem, volili smo z malo spremembo doseđanji občinski odbor, ki si je stekel za občino toliko zaslug, volili smo tudi doseđanega vrlega in mnogozaslužnega župana g. Julija Žigana. Mirno in brez hrupa smo jih volili po svojem prepričanju. Toda kakor povsodi, tako se nahajajo tudi na Polzeli ljudje, katerim je prepir vsakdanji kruh, in ki delajo nalašč zdražbo, da lahko potem v kalnem ribarju. In jeden — najhujši — teh ljudi, je čutil potrebo, napisati za ljubljanski dnevnik lažljivo poročilo, in je s tem razburil občino. Vedno se zgodi kako nespornozumljenje, če kak ljubljanski list, ki gleda le skozi naočnike kranjskega domačega prepira, slabo poučen o naših razmerah, priobčuje take dopise neznanih dopisnikov. In tako tudi zdaj. Kdor je čital poročilo v »Slov. Narodu«, mislil si bo gotovo, da so zdaj na krmilu najhujši liberalci in socialni demokratje. In

vendar temu ni tako. V občinskem odboru sede sami vrli, zaslužni, za svoj narod vneti možje, katerim niti od daleč ni mari, da bi presajali prepir na naša tla. Polzelani smo zvesti, verni Slovenci in hočemo, da je tak tudi nas občinski zastop. In ravno izvoljeni zastop nam je porok, da ostane naša občina to, kar je, verna in narodna, udana staremu geslu: Vse za vero, dom, cesarja!

Res se skoro ne splača, odgovarjati še več, a to smo morali povedati, da ne bodo drugod mislili slabo o nas. »Narodovemu« dopisniku pa, ki ga dobro poznamo, povemo, naj nas pusti v miru. Kdor ima maslo na glavi, naj ne hodi na sonce. Saj se razumemo! Seveda, njemu, očitnemu nemškutarju, se dobro zdi, če more vsejati med Slovenci prepir, toda če ne misli odnehati s svojim hujskanjem, vstal bo med našim ljudstvom tak vihar, da bo odnesel njega in njegovo ponemčevalnico z vsemi duhovi vred daleč od nas med njegove nemške bratce. In jokal se gotovo ne bo nikdo za njim. Volivec.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Slovensko društvo priredi svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 15. sušca 1903 ob 3. uri popoldne v dvorani »Narodnega doma« v Mariboru. Na dnevnem redu je: 1. poročilo državnega poslanca o političnem položaju, 2. poročilo o slovenskem vseučiliškem vprašanju, 3. poročilo odborovo, 4. volitev novega odbora, 5. slučajni predlogi in nasveti. — K obilni udeležbi vabi odbor.

Prestavljen je v Maribor iz Černovic poštni oficijal g. Oskar Uršič.

Vojaške vesti. Druga baterija tretjega topničarskega polka v Gradcu je na potu v Krško k strelnim vajam.

Poroka. Gospica Micika Šlanderjeva, hčerka zdravnika g. dr. Ivana Šlanderja v Gornjemgradu, se je poročila z žandarmerijskim stražmojstrom g. Matijem Filipičem v Laškem trgu.

Mariborske novice. V soboto dne 7. t. m. je bil v mariborskem Narodnem domu koncert Rusinje Nadine Slavjanske. Koncertna dvorana je bila polna slovenskega občinstva, ki je prišlo poslušat ruske pesmi in sviranja na bašalajke (godbeno orodje, slično našim tamburicam). — Maribor dobi topničarstvo. Novo ustanovljena 3. divizija topničarjev s havbicami pride v Maribor. — Dne 7. in 8. aprila se vrši nabor za mesto Maribor. — Hlapec grajščine v Račah Valentin Turk je naznanjen zavoljo mučenja živine, ker je dne 7. t. m. v Tržaški ulici neusmiljeno tepel kravo. — 16letni Martin Vauhnik iz Spod. Polskave je bil obsojen pri tukajšnji sodnji zavoljo tatvine na 8 mesecev težke ječe. — Zavoljo poneverjenja so pa zaprli 38letnega Franca Reisman od Sv. Kunigunde pri Mariboru. — Tukajšnji gostilničar »pri grozdu«, g. Špacek, ki je bil l. 1866. v bitki pri Nahodu ranjen od krogelje, katera je tudi v vratu obtičala, ne da bi jo bili mogli odpraviti, je začutil pred nekaj dnevi v tilniku bolečine. Zdravnik ga je operiral ter našel krogeljo, katera je bila 36 let v njegovem vratu. Če je le res?

Mariborske porotne obravnave. V pondeljek 9. t. m. je obsodilo porotno sodišče Marijo Misja iz Zihlave pri Sv. Duhu na Stari gori zavoljo umora lastnega otroka na tri leta težke ječe, poostrene s postom vsak mesec. — V torek, 10. t. m. se je zavoljo detomora zagovarjala 20letna Franč. Krajnc iz Drakove. Ker je zanikala, da bi bila otroka nalašč zadržala, obsodili so jo samo zavoljo zanemarjenja dolžne skrbi na eno leto težke ječe. — Isti dan je obsodilo porotno sodišče 25letnega Janeza Šegula iz Dornove zaradi

Ravno to je storil g. Robič, ravnatelj Franc-Jozefove šole in še drugi. Mnogi so prihajali v župnišče, da so osebno razodeli svoje globoko sočutje. Črne zastave so plapolale ne le raz župnišče in zvonik, ampak še z drugih hiš.

V četrtek so se »čitalniški« pevci vadili v petju, razna slav. društva so pa delala priprav za tužno svečanost. Tudi se je priredil mrtvaški voz, da se na njem prepeljaajo drugi dan telesni ostanki pokojnega gospoda dekana od cerkve proč na domače grobišče. Vra cerkvena ključarja Rajh in Slavič sta pa odbrala štiri enake, temne konje, ki bodo, čuvani od štirih ognjegascev, vlekli mrtvaški voz v pretužnem sprevodu. Smrtna tišina je počivala nad trgov Ljutomerskim. Le zvonov milo petje je nosilo glas še prek meje zapuščene župnije in je tako sočutne sosede vabilo za v petek v Ljutomer na pogreb.

(Konec sledi.)